

Žalm 107

Slavte vždy Hospodina

Ženeva 1551

1. Slav - te vždy Ho-spo - di - na! Na vě - ky do - brý jest,
v mi - lo - sti při-po - mí - ná spa - se - ní své - ho zvěst.
Vše - cky, jež vy - kou - pil, z vý - cho - du, od zá - pa - du,
ze ze - mí shro - máž - dil přes blud - ných pou - ští řa - du.

2. Vedl je cestou přímou do města k bydlení.
On pro duši žíznivou má pramen ztišení.
Vyvodí z temnosti vězně, ze smrti stínu,
div je to milosti před zraky lidských synů
3. Brány měděné láme, závory železné.
Blázen, kdo sám se klame a pokrm odmítne,
volá-li v soužení jen ještě k Hospodinu,
má vysvobození z všech úzkostí a stínů.
4. Hospodin lidským synům posílá Slovo své,
vyrvé je smrti stínům, uzdraví chorobné.
Ať chvály oběti se zpěvem přinášejí
a s vděčnou pamětí o skutcích vyprávějí.
5. Na vodách loď kdo řídí, na mořských hladinách,
ti Páně skutky vidí i divy v hlubinách.
Vlny se vichrem dmou, hned k nebi loď se vznese,
zas v hloubku propastnou bez vlády propadne se.
6. Tu vzkřiknou k Hospodinu, on bouři utiší,
hrozbu vln ve vod klínu promění v zátíší.
Plavci se veselí, břeh žádostivý kyne,
div Boží viděli: Buď slaven Hospodine!
7. Necht' tam, kde lid se sejde, Pán vyvyšován jest!
V starších kdo radu vejde, vzdej nejprv Bohu čest.
On v zemi vyprahlou zas prameny vod vrací
a žehná úrodou polí a vinic práci.
8. On též na vládce hříšné snížení dopouští,
nechává bloudit pyšné bezcestné po poušti,
však chudých nevinu z útrapy vyzvihuje
a nuzných rodinu jak stádece rozmnožuje.
9. Upřímní když to vidí, jsou rozveseleni.
Nepravost hanbu sklídí a zajde v mlčení.
Jen moudrý toho dbá, a milost Páně mnohou
jej učí modlitba poznávat myslí novou.